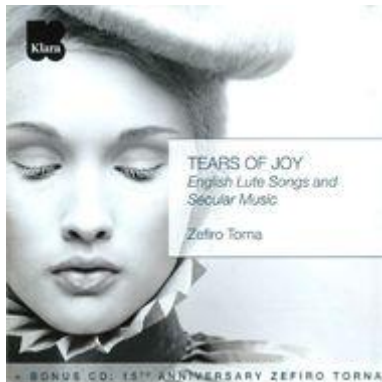

Melancholische madrigalen

De Vlaamse groep **Zefiro Torna** leende zijn naam van een van de meest bekende madrigalen van Monteverdi. Dat bezingt op een aanstekelijke manier de grillige westenwind die de lente in het land brengt. De muziek gaat onvoorspelbare richtingen uit en is meteen het toonbeeld van de expressiviteit die de muziek van **Claudio Monteverdi** kan krijgen. Dat leverde ook het programma voor de groep die die naam koos. Ze gaan voor dynamiek, speelplezier en waarom niet, ook van het genre theatraliteit.

De nieuwe cd van Zefiro Torna is in feite ook een verzameling van madrigalen. Al zijn het ver geëvolueerde. Oorspronkelijk waren madrigalen meerstemmige wereldlijke gezangen. Maar met de voortschrijdende renaissance-idealen werd het individu steeds belangrijker en werd veelstemmigheid om het grof te zeggen: eenstemmigheid met een luitbegeleiding. Het "ik" zong zijn gevoelens uit in plaats van het "wij".

Die muziek kwam eind zestiende begin zeventiende eeuw in Engeland en kwam daar tot een ongeziene bloei. Ze pasten wonderwel in die maatschappij. Er heerste een zekere welvaart. Daarin ontstond een gecultiveerde middenklasse, waar veel aan huismuziek werd gedaan. Het ideale klimaat om 's avonds bij het haardvuur liederen te zingen. Je kan het je zo voorstellen, een zanger begeleidde zich op de luit. Een beetje zoals een popzanger nu. Voeg daarbij literaire teksten van een hoog niveau en een algemene stemming waar de melancholie hoogtij vierde: de tranen uit de cd-titel.

Het strekt het ensemble Zefiro Torna tot eer dat ze niet voor de zoveelste keer het repertoire van de absolute meester van het genre **John Dowland** hebben opgespit. Behalve een nummer dan. Hoe geniaal en perfect het ook moge wezen, het is al voldoende opgenomen. In ruil krijgen we de mindere meesters. **Brewer, Ramsey, Pilkington...**

Dat Zefiro Torna bij die *lute songs* uitkwamen is bijna onvermijdelijk. Het zit in hun genen. Twee van de stichtende leden **Philippe Malfeyt** en vooral **Jurgen De Bruyn** zijn luitspelers. Ze zijn opgegroeid met het genre. De cd levert een mooi origineel staal van die poëtische, halftreurige en soms zeer verliefde songs. De liefde doet pijn. Toen al. Al durft - ondanks de variatie en de arrangementen - na een hele cd de eentonigheid wel toe te slaan. Het blijft iets te klein, te benepen.

En omdat Zefiro Torna ondertussen al vijftien jaar bestaat, krijgen we een bonus-cd met een soort catalogus van hun voorgaand oeuvre. Wat daarbij in de eerste plaats opvalt is dat de groep bijna in de eerste plaats voor de scene werkt. Kleine muziektheaterwerkjes.

Lucas Huybrechts

["Tears of joy - English Lute Songs and secular music" - [Zefiro Torna](#). Etcetera, 2011]